మనిషిలో మనిషి

"డాక్టర్... ఎలా వుంది మా రవికి?" - ఆందోళనతో అడిగాడు సేఠ్ భజరంగ్ ప్రసాద్. కళ్ళంబట రాలబోతున్న అశ్రువులను బలవంతాన అణుచుకుంటున్నాడు ఆయన.

"చూడండి... యాక్సిడెంట్ చాలా పెద్దది. తలకి బలమైన గాయం కావడంతో మెదడు బాగా దెబ్బతింది." అన్నాడు సర్జికల్ స్పెషలిస్ట్ డాక్టర్ జగన్నాథ్.

"అయితే మా రవికి ఏం ప్రమాదం లేదు కదా! వాడు మా ఒక్కగానొక్క కొడుకు డాక్టర్‌గారూ వాడికేమైనా అయితే మేము భరించలేం. ఎంత డబ్బైనా సరే వాడిని బాగుచేయండి డాక్టర్"- దీనంగా డాక్టర్ గారి చేతులు పట్టుకుని వేడుకున్నాడు భజరంగ్ ప్రసాద్.

ఒక విషాదహాసం డాక్టర్‌గారి పెదవులమీద చోటుచేసుకుంది.

"చూడండి సేఠ్. డబ్బుతో మనం ప్రాణాలు నిలబెట్టగలిగితే ఈ లోకంలో అసలు చావులే వుండవు. మీ అబ్బాయికి ప్రాణభయమైతే లేదుకాని..."

"కాని .... చెప్పండి డాక్టర్... ప్లీజ్"

"మెదడులో దెబ్బతిన్న భాగాన్ని తొలగించవలసి వుంటుంది. ఇది తప్పదు. ఇందువల్ల అతను చూపుకోల్పోయే ప్రమాదం వుంది. మెదడుకి ఆపరేషన్ చేయకపోతే అసలు ప్రాణానికే ముప్పు."

"డాక్టర్... అలా అనకండి డాక్టర్- వాడి చీకటి బ్రతుకు నేను ఊహించుకోలేను. మీరు ఏమైనా చేయండి డాక్టర్- వాణ్ణి ఎలాగైనా కాపాడండి." అంటూ భోరుమన్నాడు భజరంగప్రసాద్.

"చెప్పాను కదా అబ్బాయికి ప్రాణభయం లేదని. మీ అదృష్టం బాగుంటే అబ్బాయికి చూపు పోకపోవచ్చు. కాని ఒక అనుభవజ్ఞుడైన సర్జన్‌గా ఈ అవకాశం ఇంచుమించు లేదనే చెప్పగలను. ఒక బాధ్యతగల డాక్టర్‌గా మీకు బాధకలిగించే ఈ వాస్తవాన్ని చెప్పక తప్పదు."

"గుండెలు మూత్రపిండాలు కాలేయం వంటి భాగాలను మార్పిడి చేస్తున్న ఈ రోజుల్లో విజ్ఞానశాస్త్రం ఎంతగానో అభివృద్ధిచెందిన ఈ కాలంలో బ్రెయిన్ ట్రాన్స్‌ప్లాంట్ చేసి మా వాడిని కాపాడలేరా డాక్టర్!"

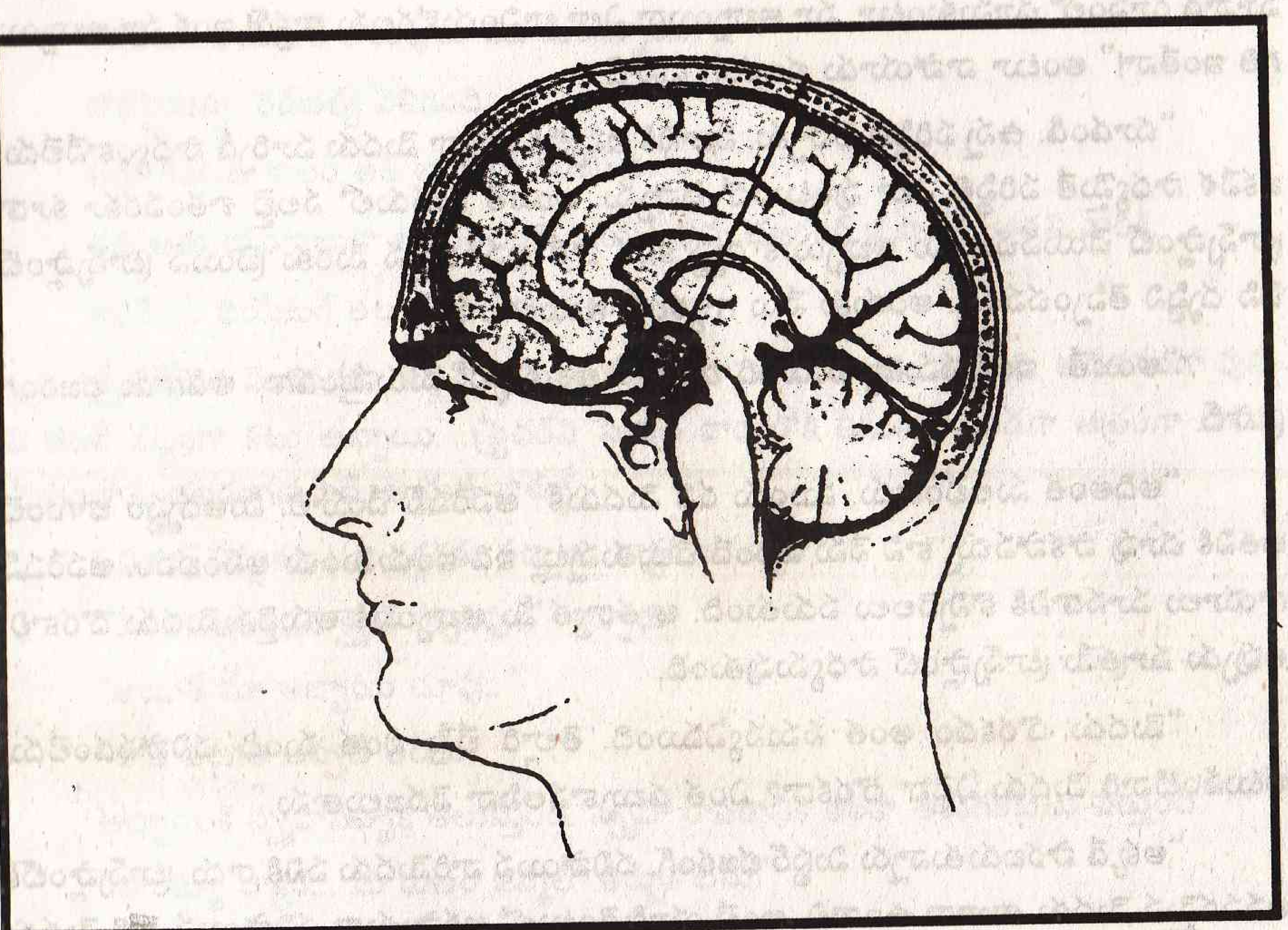

"సూత్రరీత్యా మెదడు మార్పిడి సాధ్యమే అయినా ఆచరణలో ఇంకా అది సాధ్యంకాలేదు. ఒకవేళ అది సాధ్యమైనా మీకేం ప్రయోజనం లేదు."

"ఎందుచేత డాక్టర్?"

"అవును. మనిషికి వ్యక్తిత్వం ఇచ్చేది మెదడే. మెదడు తీసి మెదడు పెట్టామనుకోండి. శరీరం మాత్రం అబ్బాయిది అవుతుంది. మనిషి మాత్రం ఎవరి మెదడు పెట్టామో అతనే అవుతాడు. అలాంటి వ్యక్తి మిమ్మల్ని ఎవరినీ గుర్తించను కూడా లేదు. అసలు మీ ఇంటికి సంబందించిన జ్ఞాపకాలే వుండవు. ఆ మెదడుకి సంబంధించిన వ్యక్తి జ్ఞాపకాలే వుంటాయి. మీ వాడి కళ్ళతో తన వాళ్ళని గుర్తుపట్టాడు."

"అదెలా?"

"నిజమే. మనిషి దేహం మైక్ వంటిది. మైక్ వెనక తెలుగులో మాట్లాడితే తెలుగుమాటలు వినిపిస్తాయి. ఇంగ్లీషు మాట్లాడితే ఆ పలుకులు మైక్ లోంచి వస్తాయి. ఇలా ఏభాషలో మాట్లాడితే ఆయా భాషల మాటలు వినిపిస్తాయి. మగవారు మాట్లాడితే మగకంఠం, ఆడవారు పలికితే స్త్రీ కంఠం ఇలా ఏ వ్యక్తి మాట్లాడితే ఆ మాటలే వినిపిస్తాయి. అదే విధంగా ఏవ్యక్తి మెదడు శరీరంలో వుంటే ఆ వ్యక్తి ఆదేశాల ప్రకారమే ఆ దేహం నడుచుకుంటుంది కాని, మీ అబ్బాయిలాగా కాదు-మెదడు మార్చడం వల్ల సజీవంగా వున్న మీ అబ్బాయి రూపం మీ కళ్ళముందు వుంటుంది కాని ఆ వ్యక్తి మాత్రం మీవాడు కానేరడు."

"మైగాడ్... డాక్టర్‌గారూ...మీరు చెప్పిన మాటలు వింటుంటే నా మతిపోతోంది. ఎవరో వ్యక్తిని మావాడి రూపంలో చూసుకుంటూ, మా అబ్బాయిగా ఎలా భావించుకోగలను డాక్టర్! ఇంక మా అబ్బాయి గతి ఇంతేనా!" అంటూ వాపోయాడు భజరంగ్ ప్రసాద్.

"చూడండి. ఉన్న పరిస్థితి చెప్పాను. నిజానికి ఇప్పటికీ పూర్తిగా మెదడు మార్పిడి సాధ్యంకానేలేదు. ఒకవేళ సాధ్యమైతే పరిస్థితి ఎలా వుంటుందో చెప్పాను. అయితే మెదడులో నలభై శాతంవరకూ కూడా ట్రాన్స్‌ప్లాంట్ చేయవచ్చు. మీ అబ్బాయికి దృష్టి కనక పోతే అవసరమైన మేరకు బ్రెయిన్ ట్రాన్స్‌ప్లాంట్ చేసి దృష్టిని తెప్పించవచ్చు. అందుకు నేను గ్యారంటీ ఇయ్యగలను."

"అయితే ఇంక సమస్య ఏముంది డాక్టర్?" ఆశ కళ్ళలో మెరుస్తుండగా అడిగాడు భజరంగ ప్రసాద్.

"అదిఅంత సులభంకాదు. ముందు రవి మెదడుకి ఆపరేషన్ చేయాలి. మీఅదృష్టం బాగుంటే అతనికి చూపు పోకపోవచ్చు కాని నేను ముందే చెబుతున్నట్లు ఇది ఇంచుమించు అసంభవం. ఆపరేషన్ గాయాలు మానడానికి కొన్నినెలలు పడుతుంది. ఆ తర్వాత మీ అబ్బాయికి అనువైన మెదడు దొరకాలి. అప్పుడు మాత్రమే ట్రాన్స్‌ప్లాంట్ సాధ్యమవుతుంది.

"మెదడు దొరకడం అంత సమస్యఏముంది. తెల్లారి లేస్తే ఎంత మంది చనిపోవడంలేదు. అటువంటివారి మెదడు ఏదైనా దొరకదా? ఎంత డబ్బుకావలసినా వెదజల్లుతాను."

"అక్కడే పొరబడుతున్నారు మిస్టర్ భజరంగ్. చనిపోయిన వారిమెదడు పనికి రాదు. ట్రాన్స్‌ప్లాంట్‌కి అవసరమైన మెదడు తాజాగా ఉండాలి. అంటే యాక్సిడెంటులో అకస్మాత్తుగా చనిపోయిన వారి మెదడు పనికి వస్తుంది. అదేనా చనిపోయిన ఆరుగంటలలోపల తీసి భద్రపరిస్తేనే ఆ వ్యక్తికూడ ఇంచుమించు మీవాడి వయసు కలిగి ఉండాలి. ఇవన్నీ సమకూడినపుడు విజయవంతంగా ట్రాన్స్‌ప్లాంట్ చేసి మీ అబ్బాయికి దృష్టి తెప్పించవచ్చు. ఇదంతా జరగాలంటే కనీసం నాలుగైదు నెలలు పడ్తుంది."

"అంటే అప్పటివరకూ మా రవి గుడ్డివాడుగా ఉండిపోవలసిందేనా?"

"తప్పదు".

"ఈ లోగా ఎవరైనా ఆరోగ్యవంతుడైన కుర్రవాణ్ణి చంపించి అతని మెదడు తీసుకుంటేనో!"-- అంతటి భయంకరమైన ఆలోచన వచ్చినందుకు తనమీద తనకే అసహ్యంవేసింది భజరంగ్‌కి.

"చూడండి. టైం అవుతోంది. మీ అబ్బాయి మెదడుకి ఇప్పుడు ఆపరేషన్ చేయాలి అందుకు మీరు అనుమతిస్తూ ఈ ఫారంమీద సంతకం పెట్టాలి."

అంటూ ఒక ఫారం ముందు పెట్టాడు డాక్టర్ జగన్నాథ్.

మారు మాట్లాడకుండా దానిమీద సంతకం పెట్టాడు భజరంగ్.

డాక్టర్ జగన్నాథ్ ఆ ఫారం తీసుకుని వెంటనే పేషెంటు దగ్గరకి వెళ్ళిపోయాడు.

"మరికొంచెం సేపట్లో ఆపరేషన్ థియేటర్‌లోనికి స్ట్రెచర్ వెళ్ళింది.

వెనకాలే ఒక వైద్యుల బృందం డాక్టర్ జగన్నాథ్ ముందు నడుస్తుండగా యూనిఫాంలలో లోనికి

వెళ్లింది.

ఆపరేషన్ థియేటర్ తలుపులు మూసుకున్నాయి.

డోర్‌పైనున్న రెడ్‌బల్బ్ వెలిగింది.

ఆరు గంటల కాలం అతి భారంగా గడిచింది.

అది ఆరు యుగాలుగా అనిపించింది. బయటవున్న భజరంగ్ ప్రసాద్‌కీ, అతని వారికీ.

ఆపరేషన్ థియేటర్ తలుపులు తెరుచుకున్నాయి.

స్ట్రెచర్‌మీద మెడవరకూ తెల్లని దుస్తులు కప్పిన రూపం బయటకు వచ్చింది. అచేతనంగా వున్న రవి తలకి దట్టంగా కట్లు ఉన్నాయి. స్ట్రెచర్‌ని స్పెషల్ వార్డులోకి తీసుకువెళ్తుండగా ఆత్రంగా దానిని సమీపించారు భజరంగప్రసాద్, అయన వాళ్ళూ.

ఓవరాల్ విప్పుకుంటూ దగ్గరకు వచ్చాడు డాక్టర్ జగన్నాథ్.

"సర్‌జీ...ఆపరేషన్ క్వైట్ సక్సెస్‌ఫుల్",అన్నాడు.

"అయితే మా అబ్బాయి చూపు..."

"దాని సంగతి అప్పుడే తెలీదు.

అబ్బాయికి స్పృహవచ్చాక తెలుస్తుంది. స్పృహ రావడానికి ఇంకా ఆరుగంటలు పడ్తుంది."

"థాంక్యూ డాక్టర్... మీ ఋణం జన్మలో తీర్చుకోలేను"

"డోన్ట్‌బాదర్...గాడ్ ఈజ్ గ్రేట్.."

రవిని స్పెషల్ వార్డ్‌లోకి తీసుకెళ్ళి బెడ్‌మీద పరుండబెట్టారు. భజరంగప్రసాద్ ఆయన భార్య బెడ్‌ప్రక్కనే కూర్చున్నారు. మిగిలినవారు బయట వరండాలో కూర్చుని మధ్యమధ్య లోనికి వచ్చి చూసిపోసాగారు.

రవికోసం ప్రత్యేకంగా ఉంచిన నర్స్ తరచుగా అక్కడికి వచ్చి పేషెంటుని చూసి వెళ్తోంది.

సాయంత్రం ఆరుగంటలు కావస్తుండగా రవికి తెలివి రాసాగింది. నెమ్మదిగా అటూ ఇటూ కదలసాగాడు..

వెంటనే నర్స్ వెళ్ళి డాక్టర్ జగన్నాథ్‌కి ఈ విషయం తెలిపింది.

నిజానికి అప్పటికి ఆయన డ్యూటీ అయిపోయినా, రవికోసం ఆయన ప్రత్యేకంగా ఉండిపోయాడు. కబురు అందగానే అక్కడికి ఆయన హుటాహుటిన వచ్చాడు. రాగానే ఏదో ఇంజక్షనిచ్చాడు. మరో పది నిమిషాలలో రవికి పూర్తి తెలివి వచ్చింది. మూలుగుతూ కళ్ళు తెరిచాడు.

"అమ్మా... నేనెక్కడున్నాను" అన్నాడు హీనస్వరంతో.

"బాబూ". అంటూ భుజాలు నిమరసాగింది తల్లి.

"నాయనా- రవీ.." అంటూ ప్రక్కన కూర్చుని కొడుకు చేతిని అప్యాయంగా చేతిలోకి తీసుకున్నాడు భజరంగ్‌ప్రసాద్.

"అమ్మా... నాకేం కనిపించడం లేదు. నాన్నగారూ... నా కేమైంది!" అన్నాడు రవి కళ్ళు పెద్దవి చేయ ప్రయత్నిస్తూ.

అతని తల్లితండ్రులు దిగాలుగా డాక్టర్ జగన్నాథ్ ముఖంలోకి చూశారు.

ఒక్కసారి గొంతు సవరించుకున్నాడు డాక్టర్ జగన్నాథ్.

"చూడు మిస్టర్ రవీ. నేను డాక్టర్ జగన్నాథ్ మాట్లాడుతున్నాను. నీకు యాక్సిడెంటు అయింది కదా. ఆపరేట్ చేయవలసి వచ్చింది. ఇప్పుడేమీ ఫర్వాలేదులే. నీ గాయాలు తగ్గేవరకూ నీకు ఏమీ కనిపించదు. ఆ తర్వాత అంతా సరిగానే వుంటుంది. డోన్ట్ వర్రీ. జస్ట్ బేర్" అన్నాడు.

"అమ్మా... నేను గ్రుడ్డివాడినై పోయానా! నాన్నగారూ నేనేం చేయాలి!" అన్నాడు రవి గద్గదస్వరంతో

"ఇది నీ గాయాలు మానేవరకేనని చెప్పాను కదా. యూ ఆర్ ఎ బ్రేవ్‌మాన్. వైడుయు ఫియర్ " అంటూ రవి భుజం తట్టాడు డాక్టర్ జగన్నాథ్.

రవి ఏమీ మాట్లాడకుండా తల ప్రక్కకు తిప్పుకున్నాడు.

"ఓకే బాయ్. నేను మళ్ళీ వస్తాను. హావ్ గుడ్ రెస్టు" అంటూ సేఠ్‌జీని బయటకు రమ్మని సైగ చేశాడు డాక్టర్ జగన్నాథ్. ఆయన వరండాలోకి రాగానే "చూడండి! రవి గ్రుడ్డివాడైనట్లు అతనికి ఎంత మాత్రం తెలియకూడదు. ఈ గ్రుడ్డితనం తాత్కాలికమేనన్న నమ్మకం అతనికి వుండాలి. లేదా ప్రమాదం. భగవంతుడి దయవల్ల అతనికి పూర్తిగా తగ్గే సమయానికి తగిన బ్రెయిన్ దొరికి ట్రాన్స్‌ప్లాంటేషన్ కూడా పాజిబుల్ కావచ్చు. మీరు మాత్రం ధైర్యంగా ఉంటూ, మీ అబ్బాయిధైర్యం కోల్పోకుండా వుండేటట్లు చూసుకోవాలి..."అని హెచ్చరించాడు.

"అలాగే సార్!" అంటూ నమస్కరించాడు భజరంగ ప్రసాద్.

* * * *

నాలుగు నెలలు గడిచిపోయాయి.

గ్రుడ్డి జీవితానికి అలవాటు పడుతున్నాడు రవి. ఈ చీకట్లోంచి వెలుగు రాకపోతుందా అన్న ఆశ లోలోపల వెలుగుతోంది.

డాక్టర్ జగన్నాథ్ నగరంలో వున్న ఆస్పత్రుల అధికారులందరికీ ప్రమాదంలో మరణించిన యవ్వనవంతుల దేహాలు దొరికితే వారి మెదళ్ళు సేకరించి భద్రపరిచే ప్రయత్నాలు చేయలసిందిగా అభ్యర్థనలు పంపాడు. పోస్టుమార్టంకి వచ్చే దేహాల మెదళ్ళను అమ్మితే ఎంతైనా వెచ్చించి కొనడానికి భజరంగ్‌ప్రసాద్ సిద్ధంగా వున్నాడు.

రవి గాయాలు పూర్తిగా మానాయి. అతనికి ఏరోజైనా మెదడు ట్రాన్స్‌ప్లాంట్ చేయవచ్చు. అనువైన మెదడు దొరకడమే ఆలశ్యం.

ఆరోజు డాక్టర్ జగన్నాథ్ దగ్గర్నుంచి భజరంగప్రసాద్‌కి ఫోన్ వచ్చింది.

"చూడండి సేఠ్‌జీ... ఈ రోజు ప్రొద్దున్న హత్యగావించబడ్డ ఒక వ్యక్తి శవం మా హాస్పటల్‌కి వచ్చింది. పోస్టుమార్టం నా సమక్షంలో జరిగింది. ఆరోగ్యమంతమైన ఆ మెదడును మీ అబ్బాయికి

ట్రాన్స్‌ప్లాంట్ చేయడానికి పనికి వస్తుంది. ఆ మెదడును మీకు అమ్మడానికి వాళ్ళను ఒప్పించాను. మీరు సరేనంటే ఆ మెదడును తీసి భద్రపరిచి, ట్రాన్స్‌ప్లాంటేషన్‌కి ఏర్పాట్లు చేస్తాను" అన్నారు ఆయన.

"డాక్టర్‌గారూ.. నన్నడగాల్సిన అవసరం ఏముంది? మీరు ఎలాచెబితే అలాగే. నేను వెంటనే అక్కడికి వస్తాను." అన్నాడు భజరంగ్ ప్రసాద్ పట్టరాని సంతోషంతో.

"సరే... మీరు రవిని తీసుకుని హాస్పటల్‌కి వచ్చేయండి. వెంటనే ఇన్‌పేషంట్‌గా అడ్మిట్ చేసుకుంటాను. ఈ లోగా మెదడుని తీసి భద్రపరుస్తాను." అన్నాడు డాక్టర్ జగన్నాథ్.

రవి మెదడులో దెబ్బతిన్న భాగాన్ని తీసేసి కొత్తమెదడులోని సుమారు ఇరవైఐదు శాతం భాగంతో ట్రాన్స్‌ప్లాంట్ చేశాడు డాక్టర్ జగన్నాథ్. ఆపరేషన్ అత్యంత విజయవంతంగా జరిగింది.

ఆపరేషన్ పూర్తి అయ్యాక "యూ ఆర్ వెరీ లక్కీ సేఠ్‌జీ. మీవాడి కోసమేనా అన్నంత మంచి మెదడు దొరికింది. చాలా సక్సెస్‌ఫుల్‌గా ట్రాన్స్‌ప్లాంటేషన్ జరిగింది. ఈ కొత్త మెదడుని బాడీ రిసీవ్ చేసుకోవడంలో ఎటువంటి ప్రాబ్లెమ్స్ ఉండవనే నా నమ్మకం. మీ రవికి డిఫినిట్‌గా చూపు వస్తుంది. దేరీజ్ నోడౌట్ ఎబౌట్ ఇట్" అన్నాడు డాక్టర్ జగన్నాథ్ సంతోషంతో.

"డాక్టర్‌గారూ.... మీ రుణం తీర్చుకోలేను" అంటూ ఆయన కాళ్ళమీద పడ్డాడు.

"నో... నో... డోన్ట్‌బి సిల్లీ..." అంటూ ఆయన్ని లేవనెత్తారు డాక్టర్.

* * * *

ఆ రోజు రవికి కట్లు విప్పుతారు. దృష్టిని పరీక్షిస్తారు.

డాక్టర్ జగన్నాథ్ రవి గదిలోకి ప్రవేశించాడు. నర్సువెంట వుంది.

గదిలో లైట్లను బాగా డిమ్ చేశారు.

"చూడు మిస్టర్ రవీ... నీ తలకి కట్లు విప్పుతాం నేను చెప్పినప్పుడు నెమ్మది నెమ్మదిగా కళ్ళు తెరు". అని కట్లు విప్పసాగాడు డాక్టర్.

కొంచెం సేపు గడిచింది.

"యస్ రవీ! నెమ్మదిగా కళ్ళు తెరు"'

రవి మొగ్గలువిచ్చుకుంటున్నట్లు నెమ్మదిగా కళ్ళు తెరిచాడు.

"చెప్పు నీకు కనిపిస్తోందా?"

కనిపిస్తోంది డాక్టర్‌గారూ- మసక మసకగా వుంది గుడ్డిదీపం వెలుగులో చూస్తున్నట్లనిపిస్తోంది".

"వెరీగుడ్"! అంటూ నెమ్మదిగా గదిలో కాంతిని పెంచసాగాడు.

"డాక్టర్‌గారూ! నాకు బాగాకనిపిస్తోంది. నేను మామూలుగా చూడగలుగుతున్నాను" అన్నాడు రవి ఆనందంగా.

"వెరీగుడ్ బాయ్.... ఐయామ్ రియల్లీ వెరీ హాపీ" అంటూ భుజం తట్టాడు డాక్టర్ జగన్నాథ్.

భజరంగప్రసాద్, ఆయనవాళ్ళ ఆనందానికి అవధులు లేవు.

"ఓ.కె. నేనుమళ్ళీ వస్తాను. హావ్‌గుడ్ రెస్ట్. కళ్ళు మూసుకుని విశ్రాంతి తీసుకో. ఈ రోజు ఎక్కువగా చూడవద్దు." అంటూ బయటికి వచ్చాడు డాక్టర్.

"డాక్టర్‌గారూ... అబ్బాయి ఇంకా ఎన్నాళ్ళు ఇక్కడ వుండాలి?" అని అడిగాడు సేట్ భజరంగ ప్రసాద్.

"జస్ట్ త్రీ డేస్. మూడురోజులు అవగానే డిశ్చార్జి చేస్తాం. ఇదేనా అబ్జర్వేషన్ కోసమే. ఈ రోజు రాత్రి నాకు డ్యూటీ కూడా వుంది. ఈ రాత్రి మధ్య మధ్య వచ్చి రవిని చూస్తుంటాను కూడా నా రెస్ట్‌రూం కూడా మీ వార్డుకి దగ్గర్లోనే వుంది. మీరు దేనికీ భయపడనక్కర్లేదు. యువర్ బాయ్ ఈజ్ క్వైట్ ఆల్‌రైట్"

"థ్యాంక్యూ డాక్టర్‌గారూ! మీకు నా కృతజ్ఞతలు ఎలా తెలియజెప్పాలో అర్థం కావడంలేదు. మా అబ్బాయికి మీరు పునర్జన్మ ఇచ్చారు. మీకు మేమంతా జన్మంతా రుణపడి వుంటాం." అన్నాడు భజరంగ్ ప్రసాద్ చేతులెత్తి నమస్కారం చేస్తూ.

"దట్సాల్‌రైట్!" అంటూ బయటికి వెళ్ళాడు డాక్టర్ జగన్నాథ్.

* * * *

రాత్రి రెండు గంటలు అవుతుంది.

అంతా నిశ్శబ్దం అలముకుని వుంది. కీచురాళ్ళ అరపులు భయం కల్పిస్తున్నాయి.

నైట్‌డ్యూటీలో ఓ రౌండ్‌కొట్టి డార్మిటరీకి వచ్చి అప్పుడే కుర్చీలో కూర్చున్నాడు డాక్టర్ జగన్నాథ్.

సేట్ భజరంగప్రసాద్ కంగారుగా రొప్పుతూ అక్కడికి వచ్చాడు.

ఆయన కంగారుచూసి ఆత్రంగా లేచినుంచున్నాడు డాక్టర్.

"డాక్టర్‌గారూ! రవి నిద్రలోంచి ఉలిక్కిపడి లేచి భయంగా వెర్రికేకలు పెడుతున్నాడు. భుజంతట్టి లేపినా కేకలు ఆపడంలేదు" అన్నాడు భజరంగ్.

"పదండి" అంటూ చేతిలో స్టెతస్కోప్‌తో వడివడిగా ముందుకుసాగాడు డాక్టర్ జగన్నాథ్. వెనకాలే వెళ్ళాడు భజరంగ్.

నిద్రలో ఇంకా అరుస్తూ కాళ్ళూ, చేతులూ కొట్టుకుంటూనే వున్నాడు రవి.

చెంపలమీద గట్టిగా తట్టి లేపాడు డాక్టర్ జగన్నాథ్.

మెలకువ వచ్చి భయంగా ఆయన వంక చూడసాగాడు రవి.

"ఏమైంది రవీ... ఏమైంది? ఏమైనా పీడకల వచ్చిందా?"

రవి మౌనంగా తల అటూ ఇటూ తిప్పి చూశాడు. తల్లీ, తండ్రీ కనిపించారు.

"చాలా భయంకరమైన కలవచ్చింది. డాక్టర్‌గారూ. ఎవరో త్రాగుబోతు నా కళ్ళముందే ఓ చిన్నపిల్ల పీక పిసికి చంపివేశాడు. నేను అడ్డు వెళ్ళబోతే గొడ్డలితో నన్ను నరకడానికి వచ్చాడు." అన్నాడు రవి.

"ఓ ఇటీజ్ ఎ నైట్‌మేర్. కొంచెం మంచినీళ్ళు త్రాగి కళ్ళు మూసుకుని పడుకో."

"ఇది కలలాగా అనిపించడంలేదు డాక్టర్‌గారూ! నిజంగా నన్నెవరో చంపడానికి వస్తున్నట్ల

నిపిస్తోంది" అన్నాడు రవి భయంగా.

"కొన్ని కలలు అంత భయంకరంగానే వుంటాయి. మరేం ఫర్వాలేదు. మేమంతా ఇక్కడే ఉన్నాంగా.

రవి అన్ఈజీగా పడుకున్నాడు. కలతనిద్రేకాని కమ్మని నిద్ర రానేలేదు. ఆ కలతనిద్రలో కూడా ఆ పీడకలే పదే పదే వెంటాడసాగింది. ఆ విషయం మర్నాడు ప్రొద్దున తండ్రికీ, డాక్టర్ జగన్నాథ్‌కి కూడా చెప్పాడు.

"కలల కేముంది. డోన్ట్ బాదర్" అన్నాడు ఆయన.

అంతా నార్మల్‌గా ఉండడంతో ఆ రోజురవిని డిశ్చార్జ్ చేశారు.

రవిని బీచ్‌కి ఇతర ప్రదేశాలకీ, సినిమాలకీ తరచుగా తీసుకు వెళ్తుండమని సలహా ఇచ్చాడు డాక్టర్ జగన్నాథ్. అందువల్ల అతని దృష్టి అనవసర విషయాలమీద నుంచి మారుతుందనీ రకరకాల దృశ్యాలకు కళ్ళు అలవాటు పడుతాయని చెప్పాడు ఆయన.

ఆయన దగ్గర సెలవు తీసుకుని రవిని ఇంటికి తీసుకుపోయాడు భజరంగ్.

* * * *

ఆ రోజు రవి మిత్రులతో కలిసి సినిమాకి వెళ్ళాడు.

సినిమాలో ఒక త్రాగుబోతు తండ్రి త్రాగిన మైకంలో పిల్లను చావబాదుతుంటాడు. అడ్డుపడబోయిన తల్లిని గొడ్డలితో నరకబోతాడు. ఆ దృశ్యం చూడగానే రవి కంగారుగా, భయంగా వెర్రికేకవేసి హాలు బయటకు పరిగెత్తుకు వచ్చాడు. ఆ దృశ్యం, అతనికి వచ్చిన కల ఒకే విధంగా వున్నాయి, అతని వెనకనే మిత్రులు బయటకు వచ్చి అతన్ని ఇంటికి తీసుకువచ్చారు.

ఇంటికి వచ్చాక కూడా రవికి భయం తగ్గలేదు. వళ్లంతా చెమటలు పట్టేసింది. ఊరికే బెదురుచూపులు చూడసాగాడు. భజరంగ్ ప్రసాద్ వెంటనే డాక్టర్ జగన్నాథ్‌కి ఫోన్ చేశాడు. మరో అరగంటలో ఆయన వచ్చారు.

సంగతి విన్నాక ఆయన "రవీ! ఈ సినిమా నువ్వు ఇంతకు ముందు చూశావా?" అని అడిగాడు.

"లేదు" అన్నాడు రవి.

"ఇది రిలీజై వారం రోజులే అయింది!" అన్నాడు రవి స్నేహితుడు ఒకడు.

"విచిత్రంగా ఉందే!" అని అస్పష్టంగా అనుకుని "కొన్ని కొన్ని కలలు వాస్తవ సంఘటనలంత బలంగా మనసుమీద ముద్రవేస్తాయి. ఆ కలని నువ్వు మర్చిపోకపోవడం. సినీమాలో అటువంటి దృశ్యమే కాకతాళీయంగా కనిపించడం వల్ల నువ్వు ఇంతగా బెంబేలు పడిపోయావు. టేక్ ఇట్ ఈజీ!" అని కాంపోజ్ ఇంజక్షన్ ఇచ్చి సెలవు తీసుకున్నాడు డాక్టర్ జగన్నాథ్.

"బంగారంలా వున్న పిల్లవాడు స్నేహితులతో కలిసి పిక్నిక్‌కి వెళ్ళడమేమిటి? ఘాట్‌రోడ్డుమీద అతని మోటార్‌సైకిల్ గోడకు ఢీకొట్టి యాక్సిడెంట్ అవడమేమిటి? దృష్టి పోవడమేమిటి? తిరిగి వచ్చిందని సంతోషిస్తుంటే మళ్ళీ ఈ ఉత్పాతం ఏమిటి? భగవంతుడా మమ్మల్ని రక్షించు" అంటూ తనలో తనే కుమిలిపోసాగాడు సేఠ్ భజరంగ్ ప్రసాద్.

కొంచెం సేపటికి రవి ప్రశాంతంగా నిద్రపోయాడు.

వెంటవచ్చిన స్నేహితులు సెలవు తీసుకుని వెళ్ళిపోయారు.

* * * *

నాలుగు రోజుల గడిచింది. ఆ కల రవిని భయంకరంగా కాకపోయినా నీలినీడవలె వెంటాడుతోంది.

ఆ రోజు రవి స్నేహితులతో కలిసి బీచ్‌కి షికారుకి వెళ్ళాడు. ఆ దగ్గర్లోనే బెస్తవారి పల్లె వుంది. ఆరోజు అక్కడ ఏదో జాతర వుంది. దూరాన్నుంచే నానా కోలాహలంగా వుంది. సరదాకొద్దీ అదేదో చూద్దామని మిత్రులందరూ బయలుదేరారు.

జాతర వేడుకలు కొంచెంసేపు చూసి తిరుగుముఖం పట్టారు.

ఆ పల్లెలోంచి వస్తుంటే ఉన్నట్లుండి ఒక గుడిసె ముందు ఆగిపోయాడు రవి. ఉన్నట్లుండి అతనిముఖం కోపంతో ఎర్రబడి పోయింది. కళ్ళు నిప్పులు చెరగసాగాయి.

ఆ గుడిసె ముందు ఒక ఆరేళ్ళ పిల్లాడు మట్టిలో ఆడుకుంటున్నాడు.

చింపిరిజుట్టు, మాసిన బట్టలు ముక్కుచీమిడి -చూట్టానికి అసహ్యంగా వున్నాడు. వాడిని చూడగానే రవి ఆప్యాయంగా "బుజ్జీ!" అంటూ దగ్గరికి తీసుకున్నాడు.

ఆ పిల్లవాడు బెదిరిపోయి రవివంకే చూస్తుండిపోయాడు.

"బుజ్జీ... చిట్టి అక్క ఏదీ.... ఆ.. అవును నాన్న దాన్ని చంపేశాడుగా?" అని అంటుండగానే గొంతు పెరిగిపోయింది. పట్టరాని కోపంతో - "ఏడీ ఆ తాగుమోతు సచ్చినోడు" అంటూ ఒక్క అరుపు అరిచాడు.

"నాన్నని పోలీసోళ్ళు పట్టుకుపోయారుగా" అన్నాడు ఆ పిల్లవాడు భయంతో.

ఈ సందడికి చుట్టుపక్కలవాళ్ళు పోగయ్యారు.

వాళ్ళలో ఒకామెను చూస్తూ "పిన్నమ్మా ఈన నన్ను బుజ్జీ అంటున్నాడు. నాన్న ఏడీ అని అడిగాడు" అంటూ ఆమెను వాటేసుకున్నాడు.

"ఎవరు బాబూ నువ్వు?" అంటూ దగ్గరకు వచ్చింది ఆమె.

"నేను.... నేను" అంటూ రవి ఏదో చెప్పబోతుండగా అతని స్నేహితుడు బలవంతాన అతని నోరుమూసి అవతలికి ఈడ్చుకుపోయారు.

"ఏంది పట్నంబాబులూ?" అంటూ ఎవరో అడిగారు.

" మా వాడికి మతి చలించింది. ఏమీ అనుకోకండి" అంటూ ఒక స్నేహితుడు సమాధానం చెప్పి ముందుకి సాగిపోయాడు.

ఈ ఆకస్మిక సంఘటనకి విస్తుపోయి పట్నంబాబుల వంకే చూస్తుండిపోయారు పల్లెవారు.

దారిలో రవిని పట్టుకోవడం చాలా కష్టం అయిపోయింది. మిత్రుల్ని గుర్తుపట్టనట్లే ప్రవర్తించసాగాడు.

ఏదో లోకంలో వున్నట్లు చూస్తూ "ఏడీ ఆ దొంగనాయాల. నా చిట్టిని చంపేశాడు. నన్ను చంపాలని చూశాడు. వాణ్ణి బతకనివ్వను. పీకపిసికి చంపేస్తాను" అంటూ మాటిమాటికీ అరవసాగాడు. పళ్ళు కొరుకుతూ, పిడికిలి బిగించసాగాడు.

రవికి ఏమైందో స్నేహితులకి అర్థం కాలేదు. అమితమైన ఆందోళనతో అతి కష్టంమీద అతన్ని ఇంటికి చేర్చారు.

ఆవేశంతో అలసిపోయి ప్రక్కమీద ఒరిగిపోయాడు రవి.

వెంటనే డాక్టర్ జగన్నాథ్‌కి ఫోన్ చేశారు.

ఆయన హుటాహుటిన అక్కడికి వచ్చాడు.

అప్పటికి ఇంకా రవి నిద్రపోతూనే వున్నాడు.

డాక్టర్‌గారిని ప్రక్కగదిలోకి తీసుకువెళ్ళి జరిగిందంతా వివరంగా చెప్పారు మిత్రులు.

"డాక్టర్‌గారూ.. ఏమిటి? మా వాడికి ఏదైనా దయ్యంకాని, భూతంకాని పట్టలేదు కదా! లేకుంటే ఈ కలలేమిటి? ఈ చేష్టలేమిటి?" అంటూ వాపోయాడు సేఠ్ భజరంగప్రసాద్.

"ఊ!" అని భారంగా నిట్టూర్చాడు డాక్టర్ జగన్నాథ్.

"మనం ఇవేవో కలలని ఇన్నాళ్ళూ అనుకున్నాంకాని. ఇతని కేసులో కలలను మించినదేదో ఉంది. ఈ కేసు సైక్రియాట్రిస్ట్‌కి రిఫర్ చేయాల్సిందే. ఈ విషయంలో డాక్టర్ వాసు సూపర్ స్పెషలిస్ట్. రవిని రేపు ఆయన దగ్గరకు తీసుకువెళ్తాను" అన్నాడు ఆయన.

"ఈ లోగా మళ్ళీ అది తిరగబెడ్తే?" ఆందోళనగా అడిగాడు భజరంగ్.

"అదేదో మోమెంటరీ ఫిట్. మళ్ళీ వస్తుందని అనుకోను. ఇప్పుడు ఇంజక్షన్ ఇచ్చి వెళ్తాను. ప్రశాంతంగా పడుకుంటాడు" అంటూ ఇంజక్షన్ ఇయ్యడానికి లోనికి వెళ్ళాడు డాక్టర్ జగన్నాథ్.

* * * *

మర్నాడు ప్రొద్దున్నే డాక్టర్ వాసు దగ్గరికి రవిని తీసుకుని వెళ్ళాడు డాక్టర్ జగన్నాథ్. డాక్టర్ వాసుతో ప్రైవేట్‌గా కేసు వివరాలన్నీ చెప్పాడు.

"రవిని నేను ఇన్- పేషెంట్‌గా అడ్మిట్ చేసుకుంటాను. సైక్రియాట్రిక్ టెస్ట్స్ అన్నీ చేస్తాను, ఈలోగా మీరు నాకో సహాయం చేయాలి" అన్నాడు డాక్టర్ వాసు.

"చెప్పండి. అంతకంటేనా?"

"నిన్న రవి ఏదో ఇంటి ముందుకి వెళ్ళగానే అక్కడి పిల్లవాడిని "బుజ్జీ!" అని పలకరించాడనీ, ఆవేశంతో ఎవర్నో చంపుతానని అరిచాడనీ చెప్పారు కదా ఆ ఇంట్లో వున్నవారిని గురించి వివరాలు తెలుసుకోండి. ఇటీవల ఆ ఇంట్లో ముఖ్యమైన సంఘటనలు ఏమైనా జరిగాయేమో వాకబు చేయండి.'

"అవును. ఆ ఇంటికీ ఈ కేసుకీ ఏదో సంబంధం వుందనే నా నమ్మకం! రవి నాన్నగారు ఇది పునర్జన్మ కేసు కాదుగదా అని అనుమానిస్తున్నారు. ఆ ఇంట్లో వారిని గుర్తుపట్టడం. ఇవన్నీ ఆ అనుమానాలను

కల్పిస్తున్నాయి.”

“పునర్జన్మ సిద్ధాంతానికి శాస్త్రీయమైన వివరణ ఏదీ లేదు. పునర్జన్మలుగా భావించిన ఎన్నో కేసుల రహస్యం కూడా సైక్రియాట్రీ ద్వారా ఛేదించడం జరిగింది.'

“అవును నిజమే. పునర్జన్మని నేనునమ్ముతానని కాదు, సందర్భం వచ్చింది కాబట్టి చెప్పాను అంతే!' అన్నాడు డాక్టర్ జగన్నాథ్.

“ఓ.కె.మీరు సాధ్యమైనంత త్వరగా నేనడిగిన సమాచారం తెలుపండి.”

“ష్యూర్ !” అంటూ సెలవు తీసుకున్నాడు డాక్టర్ జగన్నాథ్.

* * * *

మర్నాడు ప్రొద్దున డాక్టర్ వాసుదగ్గరకి వచ్చాడు డాక్టర్ జగన్నాథ్.

“డాక్టర్! మీరు అడిగిన సమాచారం సేకరించాను. ఆఇంట్లో రంగడుఅనే త్రాగుబోతు ఉండేవాడు. ఓ రోజు బాగా త్రాగివచ్చి, తాను చెప్పిన పని చేయలేదన్న వెర్రి కోపంతో పదేళ్ళ కూతుర్ని గొంతుపిసికి చంపేశాడు. దాంతో రంగడి భార్య నర్సమ్మ వెర్రికోపంతో వాడి పీకపిసికి చంపాలని వెళ్ళిందట. ఈలోగా రంగడు గొడ్డలి తీసుకొని ఆమె మెడ నరికి చంపేశాడు. ఆ నర్సమ్మ మెదడులో భాగాన్నే రవికి ట్రాన్స్‌ప్లాంట్ చేయడం జరిగింది. ఇప్పుడు నాకు అర్థమైంది అతనికి ఒకే రకమైన కలలు జ్ఞాపకాలు ఎందుకు వస్తున్నాయో? అతనికి ట్రాన్స్‌ప్లాంట్ చేసిన మెదడు భాగంలో ఆమె జ్ఞాపకాలు దాగిన భాగాలు కూడా ఉన్నాయన్నమాట. అందుకే అవకాశం వచ్చినప్పుడల్లా ఆ కసి ఆవేశంగా వెలువడుతోంది.”అనిచెప్పాడు డాక్టర్ జగన్నాద్.

“నిన్ననేను రవిని హిప్నటిక్ స్లీప్‌లోకి పంపి అతని మనసులోని ఆలోచనలు బయటపెట్టించాను. మీరు చెప్పినదే అతనూ చెప్పాడు. భర్త పీకపిసికి చంపాలనే ఆవేశం చల్లారకుండానే ఆమె తల తెగిపోవడంతో బలీయమైన ఆ భావాలు అలాగే ఉండిపోయాయి. ఏదోవిధంగా ఆ ఆవేశం చల్లారేవరకు ఈ కలలు వెంటాడుతునే ఉంటాయి.”

వారు అలా మాట్లాడుకుంటుండగా రవి అటువచ్చాడు.

“హలో రవీ! హౌఆర్‌యూ?” అని అడిగాడు డాక్టర్ జగన్నాథ్.

“పర్వాలేదండి- కానీ నాకు ఏమిటో ఎవర్నో పీకపిసికి చంపివేయాలని పిస్తోంది. పట్టరాని ఆవేశం వస్తోంది. నాకు తెలియకుండానే ఎవరి గొంతునేనా పిసికి చంపివేస్తానేమోనని భయం వేస్తోంది” అన్నాడు రవి.

డాక్టర్‌లు ఇద్దరూ ఒకరి ముఖం ఇంకొకరు చూసుకున్నారు.

“హాయిగా రెస్ట్ తీసుకో రవీ! అనవసరపు ఆలోచనలు మానెయ్. డాక్టర్ వాసుగారు ట్రీట్‌మెంట్ మొదలుపెట్టారుగా త్వరలోనే తగ్గిపోతుంది” అని ధైర్యం చెప్పాడు డాక్టర్ జగన్నాథ్.

రవి తన రూంలోకి వెళ్ళిపోయాడు.

“ఇతని కేసు కాంప్లికేట్ అయ్యేట్లుంది. ఆలస్యం చేస్తే ఎవర్నేనా చంపగలడు!” అన్నాడు డాక్టర్ జగన్నాథ్.

“అవును.వెంటనే ఇతని బ్రెయిన్‌కి ఆపరేట్‌చేసి ఆ జ్ఞాపకాలు నిక్షిప్తమైన భాగాన్ని తొలగించాలి. లేదా ఆ రంగడిని తెప్పించి అతని పీక పిసికించేటట్లు చేసి ప్రాణం మాత్రంపోకుండా అతన్ని రక్షించాలి” అన్నాడు డాక్టర్ వాసు.

“పీక పిసికించి రిస్క్ తీసుకోవడం కంటే ఆపరేట్ చేయడమే మంచిది. దానిని నేను సులువుగానే చేయగలను.” అన్నాడు డాక్టర్ జగన్నాథ్.

“వెరీగుడ్. దెన్ యు ప్రొసీడ్ ఎట్ ది ఎర్లీయెస్ట్” అన్నాడు డాక్టర్ వాసు.

* * * *

ఆపరేషన్ రూంలో డాక్టర్ జగన్నాథ్ నాయకత్వంలో రవి మెదడుకి ఆపరేషన్ చేయడానికి అంతా సిద్ధమయింది. మత్తుమందువల్ల స్పృహ లేకుండా అచేతనంగా టేబుల్‌మీద పడుకుని వున్నాడు రవి.

బయట వెయిటింగ్ రూంలో డాక్టర్ వాసు డైలీ చూస్తున్నాడు.

సేఠ్ భజరంగప్రసాద్, అతని వారూ మరో ప్రక్క ఆందోళనగా కూర్చున్నారు.

ఆనాటి డైలీలో ఒక వింత కేసు డాక్టర్ వాసు దృష్టిని ఆకర్షించింది. అది చదువగానే ఆయన ముఖం వివర్ణమై పోయింది.

థియేటర్ తలుపులు ధడాలున తెరుచుకున్నాయి.

కంగారుగా ఆ గదిలోకి దూసుకువెళ్ళాడు డాక్టర్ వాసు.

లోపల దృశ్యం చూసి నిశ్చేష్టుడై పోయాడు.

ఆపరేషన్ టేబుల్‌మీదున్న రవి లేచి కూర్చుని ఆవేశంతో బుసలు కొడుతున్నాడు. ఉడుంపట్టులాంటి అతనిచేతుల పట్టులో డాక్టర్ జగన్నాథ్ మెడ ఇరుక్కుని వుంది. దానిని విడిపించుకోవడానికి ఆయన విలవిలా కొట్టుకుంటున్నాడు. మిగిలినవారు రవి చేతులు ఎంత గట్టిగా లాగినా అవి ఊడిరావడం లేదు.

కొద్ది నిమిషాలలోనే డాక్టర్ జగన్నాథ్ మెడ వాల్చేశాడు. ఆయన ప్రాణాలు అనంత వాయువుల్లో కలిసిపోయాయి. ఆవేశం తగ్గగానే రవి అలసిపోయి అచేతనంగా పడిపోయాడు.

డాక్టర్ జగన్నాథ్ ప్రాణాలు కాపాడాలని డాక్టర్లు ఎంతో ప్రయత్నించారు కాని ఫలితం లేకపోయింది.

బొంబాయిలోని ఒక పెద్ద హాస్పిటల్‌లో గత మార్చిలో సరిగ్గా ఇట్టి సంఘటనే జరిగింది. ఆపరేషన్ చేయవలసిన పేషెంట్ అకస్మాత్తుగా లేచి సర్జన్ పీక నులిమి చంపేశాడు. అలా ఎందుకు జరిగిందో అంతుపట్టలేదని ఆ వార్తను గురించి ఆనాటి పత్రికలో వుంది. అందుకే అది చదివి అంతగా నిర్విణ్ణుడయ్యాడు డాక్టర్ వాసు.

“బ్రెయిన్ ట్రాన్స్‌ప్లాంట్‌ను విజయవంతంగా చేయగలుగుతున్నాం కాని సురక్షితంగా ఇంకా చేయలేకపోతున్నాం!” అనుకుంటూ వివర్ణ వదనంతో బయటకు వచ్చాడు డాక్టర్ వాసు.

బయటకు ఉబికి వచ్చిన డాక్టర్ జగన్నాథ్ గ్రుడ్లు తమ చూపుల ద్వారా ఈ మాటల్నే అంటున్నట్లు అనిపించింది ఆయనకు .

యువ, ఆగస్టు 1986 ✪